

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:
Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygensstr. 77, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 250 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f 750 en voor Ned.-Indië f 6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Opdat zij allen één zijn. (Joh. 17:21). — Kerkelijk Leven: Landdag Ned. Chr. Radio-Vereeniging. Bestaansrecht-erkenning voorwaarde voor samenkomst? — Pop. Wet. Schetsen: Het Erotische. VI. — Uit de Historie: De Vereeniging van 1892. VII. — Perschoon. — Kerkenieuws. — Advertentiën.

UIT DE SCHRIFT

Opdat zij allen één zijn.

Opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader! in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn, opdat de wereld geloove, dat Gij Mij gezonden hebt.

Johannes 17:21.

Bij het bidden om en streven naar eenheid van alle Gereformeerden in deze landen is de groote Voorbidder in de hemelen onze sterkte, ons voorbeeld en de grond van ons vertrouwen.

De Hoogepriester in het hemelsche heilighdom bidt en pleit voor de eenheid van allen, die in Hem gelooven.

„Heilige Vader! bewaar ze in Uw Naam!”, zoo smeekt Hij (vs 11). Hier wordt ons gewezen de groote voorwaarde der ware eenheid. Het is de erkenning van het heilig Evangelie, waardoor de Heere zich in Zijn genade en ontferming heeft openbaard. Gods Naam is Gods wezen, zich aan den mensch openbarend. Als wij iemand bij den naam noemen, bedoelen wij zijn persoon. Zoo bidt Christus, dat de Heere door de openbaring van Zijn Vadersnaam de zijnen beware bij de waarheid en behoede voor afwaling. „Bewaar ze in Uw Naam”, dat is in de trouw aan U, aan Uw Woord en dienst. Bevestig hen in de kennis, doe hen volharden in de belijdenis van Uw Naam. De grondslag der eenheid ligt in God en in Zijn heilig Woord. Christus vat de eenheid zeer diep op. Allereerst in haar innerlijke en geestelijke, daarna in haar uiterlijke zijde. Deze laatste is de belichaming der eerste: de belijdenis en de wandel. Slechts uit het belijden en beleven der waarheid kan opgemaakt worden of iemand een christen is. Doch de rechte overtuiging der waarheid is wel de naaste, maar niet de diepste grond van de eenheid der geloovigen.

„Bewaar ze in Uw Naam, opdat ze één zijn, gelijk als Wij”. „Opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader! in Mij, en Ik in U”, zoo bidt altoos de verheerlijkte Heiland in den hemel. Wel verre van het werk van menschen te zijn, draagt deze eenheid een bovennatuurlijk karakter. Zij is niets minder dan de vrucht van het Goddelijk wonder: dat Christus zich met ons vereenigt. Van Zijn in-zijn in ons, en van ons in-zijn in Hem. „Gelijkerwijs Gij, Vader! in Mij, en Ik in U”. Deze eenheid heeft haar wortel, haar vastigheid en haar doel in God. De geloovigen zijn één krachtens de liefde des Vaders, door de genade des Zoons, in de gemeenschap des Heiligen Geestes.

Christus vraagt, dat de geloovigen één lichaam zullen wezen, waarvan Hij zelf en Zijn Vader de ziel uitmaken.

Het is de bede, dat de Vader de liefde, waarmee Hij Christus bemint, doe overgaan op Zijn discipelen, en zij alzoo in het in God verborgen leven der liefde mogen deelen. De eenheid der geloovigen rust op den mystieken wortel der eenheid met God. De Heiland bidt, dat de Vader allen, die Hij Hem gegeven heeft, mede opneeme in het leven der gemeenschap, dat tusschen den Vader en den Zoon bestaat.

„Dat ook zij in Ons één zijn”, d.i. in de gemeenschap met Ons; dat zij in willen en werken één zijn, gelijk Christus en de Vader. „Gelijk als Wij”, vers 11.

Alleen de wonderbare werking van den Heiligen Geest in het hart der geloovigen vermag deze eenheid tot stand te brengen. Deze eenheid is niet slechts tot onuitsprekelijken zegen voor de geloovigen, zij zal zich met mogendheid doen gelden

ook op de wereld: „opdat de wereld geloove, dat Gij Mij gezonden hebt”. Door haar zal de Kerk het merkteken van Christus' heerlijkheid dragen. Zij zal de wereld nopen te erkennen, dat Hij de Gezondene des Vaders is, en dat het Evangelie van Christus Goddelijke waarheid bevat.

Niets stelt het diep zondige van het tegenstaan der pogingen tot eenheid zoo in het licht, als de bede, door Christus vlak vóór Zijn sterven uitgesproken. Het is een zware zonde tegen God, die in Zijn heilig Woord altijd zoo krachtig op de eenheid der geloovigen aandringt.

Zij bedroeft den Christus, die haar zonder ophouden vurig voor het aangezicht Zijns Vaders bepleit. Het is een wederstaan van de werkingen des Heiligen Geestes. Een verstoring van de gemeenschap der liefde onderling. Wie verdeeldheid en verscheurdheid durft aanrichten en bestendigen, sterkt de vijanden in hun ongelof. Dit volgt uit kracht van tegenstelling onmiddellijk uit het slot van vs 21. Zij geven den tegenstanders aanleiding tot spot, tot verachting van den dienst des Heeren.

Wij kunnen daarom over de jammerlijke zonde van het schisma ons nooit diep genoeg veroortuigen. De gedeeldheid, die zich alle eeuwen door onder de geloovigen openbaart, heeft haar oorzaak in de duisternis van ons verstand en de hefdeloosheid van ons hart. Achter de voorgewende en moedwillig gezochte beweegredenen tot scheuring, schuilen maar al te vaak persoonlijke eigenaardigheden en gevoelheden. Terwijl men voorgeeft, voor Gods eere te strijden, vecht men inderdaad voor eigen meeningen en inzichten, indien maar niet voor eigen belangen. Zwaar staan zij, die zulks durven ondernemen, schuldig tegenover den Christus en Zijn gemeente. Onder de on- en minkundigen maken zij slachtoffers, die door hun woord en hun doen jammerlijk worden verleid. En welk een schril contrast is het met het innig gebed van Christus, wanneer het streven naar eenheid minachtend wordt voorgesteld als een „krammen” en „lijmen” en „pleisteren”, als „een wegnoffelen van geschilpunten”.

Zulk spreken verbittert ons echter niet. Wel moet het ons diep bedroeven, allereerst over ons eigen tekort in betooning van liefde en hartelijkheid. Dan toch is er in ons hart plaats voor het gebed, dat de Heere door Zijn Heiligen Geest genadig verandering geve.

Vooris is het beroep op de pluriformiteit van de Kerk des Heeren tot verschooning en verklaring van het schisma, ten eenenmale ongegrond en misplaatst. Zeker, hoe schadelijk die eidelooze gedeeldheid voor des Heeren Kerk ook zij, toch wordt de rijkdom, de alzijdigheid en veelvormigheid van het Christendom er in openbaar. Verscheidenheid is er altijd geweest. Ook vóór de zonde schendend doorbrak. God heeft steeds in de eenheid de verscheidenheid lief. Het schisma echter openbaart de werking van vleesch en wereld. De veelvormigheid en verscheidenheid zijn uit God, maar de nijd en de jaloezie, die onrust en wantrouwen zaaien, zijn uit den Boze.

Wie het streven naar eenheid van alle waarlijk Gereformeerden een utopie noemt; wie zegt, dat zij, die zich beroepen op éénheid in belijdenis en kerkrecht, zonder meer, een gepleisterd graf stichten, van buiten wel schoon, maar van binnen vol doodsbeenderen, van hem moet gevreesd worden, dat hij de groote zonde van het schisma niet gevoelt.

Zelfs de kleinste scheuring van het lichaam van Christus mag niet bestaan en nog veel minder goed gepraat worden.

Inplaats van moedig en rumoerig de verdeeldheid te handhaven, behooren wij in ootmoedigheid over de zonde der verdeeldheid ons te veroordeelen, smekkende, dat de geest van tweedracht en jaloezie moge wijken, om plaats te maken voor het geloof, dat door de liefde werkend is.

Moge, als wij rondom ons zien en hooren, het tot stand komen van de eenheid schier een on-

mogelijke zaak wezen, toch is en blijft ons vast betrouwen op de hoogepriesterlijke voorbede van Christus.

„Heilige Vader! bewaar ze in Uw Naam, opdat zij één zijn, gelijk als Wij”.

Wanneer wij ons geloof en onze hoop in dezen schier voelen bezwijken onder het beschamend gevoel onzer tekortkomingen, onder de bestrijding der tegenstanders en de aanvechting des satans; als onze ziel van vrees vervuld is en aan de uitkomst bijna vertwijfelt, dan mogen wij ons opheffen aan de voorbede van Christus, die altoos uit den hemel met onverminderde kracht ons toeklinkt. Op dien heiligen Bidder mogen wij hopen. Zelfs als het er toe kwam, dat het gebed in dezen ons zou ontzinken.

Christus roept ook over al de verdeeldheid en over al de scheuringen van Zijn kerk op aarde. In en door de verdeeldheid heen wordt de bede van onzen Hoogepriester dagelijks verhoord. Want de eenheid, waarom Hij bidt, bestaat nu reeds.

Hoeveel ook aan de openbaring ervan moge ontbreken, zij zal op den tijd des Heeren te voorschijn treden en haar volkomen vervulling toegemoet worden gevoerd.

Hierop geloovig vertrouwend, mogen wij ten allen tijde en ondanks alles, goeden moed hebben, en te midden van den grooten nood, waarin de Kerk des Heeren, heel de Christenheid en de gansche wereld in dezen bangen tijd verkeert, het aloude Psalmlied aanheffen:

„Zijn goedheid is in nood en dood
Voor ons, Zijn volk, oneindig groot,
Zijn waarheid wankelt nimmermeer,
Looft, hallelujah, looft den Heer!”

Heemstede.

J. P. TAZELAAR.

KERKELUK LEVEN

Landdag Ned. Chr. Radio-Vereeniging.

Ongeveer 60.000 bezoekers waren bijeen, om den landdag der N.C.R.V. te maken tot een treffende en duidelijke acte de présence. Het was erg stoffig, maar toch goed.

Mooi was het, te zien, dat zooveel christenen samenkwamen. Te bemerken, dat, tegenover laaidunkendheid en doorsnijding van den band tusschen God en het cultuurleven, nog zooveel christenmenschen te wapen kunnen loopen. Het was een troost, te ontdekken, dat van „de paradox” nog zoo weinig ernst gemaakt wordt.

Toch was natuurlijk ook één keerzij aan deze penning. De eenheid was er, maar grootendeels was ze afwezigheid van tweedracht: iets negatiefs dus. Dat ligt niet aan de N.C.R.V., maar aan het leven, dat aan de christenen slechts de beschikking over een zender geeft, als zij van hun laatste overtuigingen willen zwijgen. De zender is slechts voor de sprekers van den G.G.D., den grootsten gemeenen deeler; en zelfs in de uitzending van preken dient men hiermee te rekenen.

Dit vergeet men niet. Een landdag, als verleden week gegeven werd, heeft veel moois, maar bewijst tevens, dat de N.C.R.V. geen grondwerk kan verrichten. Ze geeft ons wel gelegenheid, ons te leeren schamen over veel kibbelarijjes, die niet noodig zijn, over uiteenscheuringsdaden, die niet van God geboden zijn, maar ze kan niet één van die genezen, omdat ze zelf niet boven den G.G.D. zich kan verheffen. Een der landdag-sprekers had het, zeer terecht, over de „heilige huisjes”, die verdwijnen moesten; inderdaad: een huisJE mag vergaan. Maar als op dien dag in de niet-officiële redevoeringen het gereformeerde element wat meer tot zijn recht gekomen zou zijn, ware misschien crop geweest, dat tenslotte de N.C.R.V. behoefte heeft aan de trouw aan 's Heeren HUIS, als permanente acte van gehoorzaam-